

dan bijv. 3 maanden, dus de meeste ongevallen geheel en al, onder de ziekteverzekering zullen vallen, dus *alle* door *alle* geneeskundigen zullen moeten worden behandeld. Ook daarvoor is het noodig, dat allen in de oefening blijven, en in ieder geval loont een slechts tijdelijke verandering, nog wel van zóó ingrijpenden aard, de moeite niet.

Het is toch eigenlijk met de heilkunde niet anders dan met de geneeskunde. Er is ook „grootte” geneeskunde, waarvan de gemiddelde practicus zich onthoudt. Maar de „kleine” geneeskunde *moet* door *allen* worden uitgeoefend. Dat kan nu eenmaal niet anders. Toch zullen er velen slechts matige „internisten” zijn, evenals er matige „chirurgen” bestaan. Maar gaat het niet nog al, in het algemeen? Moet men nu, terwijl aan den éénen kant er op wordt aangedrongen, om onze rechten ook aan onbevoegden te verleenen, aan de bevoegden een deel hunner rechten gaan ontnemen? Dan maar liever de scheiding der bevoegdheden van vóór 1866. Mij dunkt, dat men dáárheen liever niet terug zal willen, maar zal voortgaan met het onderwijs meer en meer vruchtbaar te maken voor de praktijk, en voort te zetten, ook als de bevoegdheid reeds is verkregen.

PINKHOF.

INGEZONDEN.

BEHANDELEND GENEESHEER EN CONTROLEEREND GENEESHEER.

Het stukje van collega POLAK, opgenomen in de aflevering van dit *Tijdschrift* van 3 November jl. geeft mij aanleiding op het volgende te wijzen. Aangewezen lijkt het mij, dat de behandelende geneesheer zich met zijn klachten over het optreden van den controleerenden geneesheer rechtstreeks wendt tot den geneeskundigen adviseur der betrokken maatschappij, voor welke de controleerend geneesheer controleert. Reageert deze niet op de klacht, dan wende hij zich tot de directie der maatschappij; geeft ook deze geen antwoord of gevolg aan de klacht, dan staat een beroep op de commissarissen open.

En nu is het juist van pas, dat onze Nederl. maatschappij tot bevordering der geneeskunst ingrijpt in de verhouding van deze maatschappijen tot verzekering van den middenstand en de geneeskundigen door de dwingende bepaling, neergelegd in art. 1 der voorwaarden, die binnenkort door de verschillende afdeelingen zullen worden behandeld. Onze Maatschappij krijgt dan het recht twee dwarskijkerartsen als commissarissen van de maatschappij, die verzekert, aan te stellen. Onze Maa schappij zorgt dus wel voor onze belangen.

In alle afdeelingen mag men zich wel degelijk rekenschap geven van die bij uitstek goede bepalingen, door ons hoofdbestuur in het *Tijdschrift* van 23 Juni opgenoemd. Toch zou het goed zijn ook andere verzekeringsmaatschappijen onder de voorwaarden te doen vallen, bijv. zulke, die tegen de geldelijke gevolgen van ziekte verzekeren.

Rotterdam, 8 November 1917.

J. H. AKKERMAN.

RAPPORT IN ZAKE GEMOBILISEERDE ARTSEN.

Onder de maatregelen, die door de commissie in zake gemobiliseerde artsen in haar rapport aan het hoofdbestuur in overweging worden gegeven, wordt ook genoemd: *Oproeping van landstormplichtige en nog niet tot den landstorm behoorende artsen van 30—40 jaar*. Indien deze maatregel door de Nederl. maatschappij tot bevordering der